

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๑๘

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00018

๑๘...

“หลวงพ่อบอกว่านายจ่อยเขาบอกว่าหลวงพ่อก็มีพระคุณพิเศษ” เป็นคำถามแรกที่พระบัวเฮี้ยวถามท่านพระครู

“งั้นหรือ แล้วเขาเล่าอะไรให้เธอฟังอีก”

“เขาเล่าว่าพระคุณพิเศษสามารถดูเนื้อคู่ได้ ที่เขาได้คู่หมั้นกับโยมจุกก็เพราะพระคุณหลวงพ่อ”

“อ้อ เขายังงั้นหรือ พูดถึงนายจ่อยทำให้ฉันนึกได้ว่าเขาจะแต่งงานวันที่ ๙ ธันวาคมที่จะถึงนี้ อีกไม่กี่วันแล้วสินะ เขานิมนต์พระวัดเรา ๙ รูปเลย ไม่มีเจริญพระพุทธรูปมนต์เย็น เราเห็นจะต้องออกกันตั้งแต่ตีสี่ ฉันจะให้เธอไปกับมหาบุญไปด้วย คงเต็มรถพอดี” ท่านนี้ขบใจครุสฤษดิ์ที่ซื่อรถตุ้มมาถวาย

“ครับ แต่ผมอยากรู้เรื่องพระคุณพิเศษนะครับ หลวงพ่อจะกรุณาเล่าให้ผมฟังได้หรือเปล่า แล้วถ้าผมจะขอ...อ้อ...ขอเนื้อคู่ หลวงพ่อก็จะขัดข้องไหมครับ” พูดอย่างเกรงใจเป็นที่สุด

“โธ่เอ๊ยบัวเฮี้ยว รู้สึกว่าเธออยากจะมีคู่เสียจริงนะ จำไม่ได้หรือที่ฉันเคยบอกว่าดวงเธอไม่มีเนื้อคู่”

“จำได้ครับ”

“งั้นก็แปลว่าเธอไม่เชื่อ”

“เชื่อครับ แต่ผมอยากให้การตรวจตรวจสอบอีกที ก็หลวงพ่อบอกผมไว้หลายเดือนแล้ว ตอนนั้นเนื้อคู่ผมอาจจะยังไม่เกิด ตอนนี่คงจะเกิดแล้ว” ท่านพระครูอยากจะว่าแรง ๆ แต่เมื่อนึกได้ว่าอีกฝ่ายยังหนุ่มยังแน่น ก็ต้องคิดถึงเรื่องอย่างนี้อันเป็นธรรมชาติธรรมดาของคนหนุ่ม คิดได้ดังนี้จึงพูดขึ้นว่า

“เอาละ เมื่อเธออยากรู้ ฉันก็จะเล่าให้ฟัง” แล้วท่านจึงเริ่มต้นเล่าว่า

“ฉันได้วิชานี้มาจากหลวงพ่อบุญ วัดมะขามเฒ่า ตั้งแต่ฉันบวชใหม่ ๆ ผู้ที่จะเรียนวิชานี้ได้จะต้องได้กสิณ ฉันก็ฝึกอาปอกสิณอยู่หลายเดือน จึงได้ไปเรียนกับท่าน เป็นวิชาไสยศาสตร์ กระจกหมอดูนี้ดูแม่อยู่สองเรื่อง คือเรื่องของหาย กับดูเนื้อคู่ เชื่อไหม ถ้าฉันสึกออกไปหากินใต้ต้นมะขามสนามหลวง รับรองว่ารวยไม่รู้เรื่อง เพราะคนเขาชอบดูเนื้อคู่กัน โดยเฉพาะพวกอาจารย์สาว ๆ นี่ชอบดูนัก”

“แล้วทำไมหลวงพ่อบุญไม่สึกล่ะครับ เป็นผมสึกไปแล้วตั้งนานแล้ว” พระบัวเหี่ยวขัดขึ้น

“ก็ถึงว่าสิ แต่ทำไมฉันถึงไม่สึกก็ไม่รู้” ท่านแก่งอแงอวย “รวบรัดตัดใจความก็คือ ฉันได้วิชาหมอดูจากหลวงพ่อบุญ ที่นี้พอคนรู้จักพากันมาให้ดูใหญ่ วิธีดูก็ต้องเสกคาถาก่อน แล้วจึงเข้าไปที่กระจก เป็นกระจกแปดเหลี่ยมนะ ไม่ใช่กระจกธรรมดา เช่น สมมุติว่าเขามาดูเนื้อคู่ พอเสกคาถาลงไป คนที่จะมาเป็นเนื้อคู่ก็จะไปปรากฏที่กระจก ที่นี้เวลาจะลบก็ต้องใช้น้ำมันต์ลบถึงจะออก ถ้าไม่ใช้น้ำมันต์ก็จะติดอยู่อย่างนั้นถึงเจ็ดวันจึงจะลบไปเอง

นายจ่อยตอนนั้นเขาเป็นเณร อายุเพิ่งจะสิบห้า แต่มารบเร้าให้ดูเนื้อคู่ หม่อมพภาพีจุกคิดในกระจก โกรธฉันเสียยกใหญ่ หว่าฉันแก่ง เสริจแล้วเป็นไง หนีพ้นอีกจุกเสียที่ไหน” ท่านนึกภาพ “อีจุก” เด็กขี้มูกมากคนนั้นแล้วยังอดขำไม่ได้

“เห็นว่าหลวงพ่อบุญต้องเขี้ยวทึงน้ำเพราะโยมจุกเป็นเหตุจริงหรือเปล่าครับ แล้วไม่กลัวผิตวินัยหรือครับ”

“กลัวสิ ทำไมจะไม่กลัว แต่มันคลื่นไส้ก็เลยบอกเณรจ่อยว่าเราเลี้ยงปลากันเถอะ หม่อมพภาพีจุกเล่นเอาฉันเขี้ยวทึงน้ำทุกวัน ตอนบวชใหม่ ๆ ฉันก็ไม่ได้เป็นพระดิบพระดีเท่าไรหรอก” ท่านสารภาพ

“แล้วทำไมเดี๋ยวนี้ถึงดีได้ล่ะครับ” คนฟังย่นถาม

“ก็ตั้งแต่ได้เรียนกรรมฐานจากพระโนป่า ฉันเลยกลับเนื้อกลับตัวได้ รู้ดีรู้ชั่วขึ้นมาเอง เพราะการปฏิบัติ นับว่าเป็นบุญของฉัน ไม่เช่นนั้น ป่านนี้อาจกลายเป็นมารศาสนาไปแล้วก็ได้” ท่านพระครูหัวเราะหึหึ ก่อนที่จะเล่าต่อไปว่า

“อยู่มาวันหนึ่ง สมภารจุนวัดบ้านเหนือก็มาขอให้ดูให้”

“ดูของหายหรือครับ”

“ไม่ใช่ ดูเนื้อคู่” ท่านลงเสียงหนักตรง “ดูเนื้อคู่”

“เนื้อคู่ใครครับ”

“ก็เนื้อคู่ท่านนะสิ อายุท่านก็ไม่เท่าไรหรอก แค่อหกลีบสอง อายุหกสิบสองมาให้ดูเนื้อคู่
สมภพนะสมภพ”

“แล้วหลวงพ่อดูให้ไหมครับ”

“ฉันก็ว่าจะไม่ดูเพราะเห็นท่านแก่จวนจะเข้าเมรุอยู่แล้ว ยังอยากจะมีคู่ พุทโธพุทถั่งอ
นิจจังอนิจจา”

“แล้วเห็นไหมครับ มีใครมาปรากฏในกระจกไหม”

“ไม่มี เพราะเนื้อคู่ท่านยังไม่เกิด ฉันก็บอกท่านว่า ท่านสมภพ เนื้อคู่ท่านยังไม่มาเกิด
ยังอยู่ในเมืองนรก ท่านโกรธใหญ่หาว่าแกล้ง ที่จริงเป็นอย่างนั้นจริง ๆ แหมไม่น่ามาโกรธกัน
เลย” ท่านพูดยิ้ม ๆ

“แล้วตอนนี้สมภพจุนยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ”

“ยังอยู่ เจ็ดสิบกว่าแล้ว ไม่รู้ยังคิดที่จะมีเนื้อคู่อยู่อีกหรือเปล่า เหมือนเธอนั่นแหละ”
ประโยคหลังท่านวกมาหาคนฟัง

“ไม่เหมือนหรือครับ ผมเพิ่งจะยี่สิบหก ยังหนุ่มยังแน่น ถ้าหกสิบสองผมคงเลิกคิด
แล้ว” พระบัวเหี่ยวแย้ม แล้วจึงพูดเสียงอ่อย ๆ ว่า

“หลวงพ่อกับไปรดดูให้ผมสักครั้งเถิดครับ รับรองว่าผมจะไม่กวนใจหลวงพ่อก
อีก”

“สายไปเสียแล้วบัวเหี่ยวเอ๋ย อย่ามาอ้อนวอนเสียให้ยาก ถึงฉันจะใจอ่อนก็ดูให้ไม่ได้
เพราะฉันเลิกมาหลายปีแล้ว”

“ทำไมเลิกเสียละครับ”

“มันมีสาเหตุนะซี เอาละจะเล่าให้ฟัง บอกตามตรงว่าไม่อยากเล่าสักเท่าไร เพราะ
เรื่องที่เกิดขึ้นมันก็กลายเป็นอดีตไปแล้ว เดี่ยวจะหาว่าเอาเขามาฉีก”

“ถ้ามันทำให้หลวงพ่อกับสบายใจ ไม่ต้องเล่าก็ได้ครับ” พระบัวเหี่ยวพูดอย่างเกรงใจ

“ไม่เป็นไร เธอจะได้หายสงสัย เรื่องมันเป็นอย่างนี้ คือนายบุญช่วย เขามาขอให้ฉันดู
ของหาย”

“ของอะไรเขาหายหรือครับ”

“ไม่ใช่ของของเขาหรอก ของคนเขมรที่มาขออาศัยบ้านเขาอยู่ ตอนนั้นเขมรแตก ผู้คนก็พากันหนีออกนอกประเทศ ก็หอบทองกันมาคนละหลาย ๆ บาท คนที่มาอาศัยนาย บุญช่วยอยู่นั้นเอาทองมาหนักห้าสิบบาท ที่นี้อยู่ ๆ ทองก็หายไปใน นายบุญช่วยก็พามาให้ ฉันช่วยดู พอฉันเสกคาถาเป่าลงไปที่กระจกแปดเหลี่ยม ที่เธอเรียกว่ากระจกวิเศษนั้นแหละ แต่ฉันเรียกว่ากระจกหมอดู ผลปรากฏว่ายังงี้รู้ไหม”

“ไม่ทราบครับ”

“ปรากฏว่า รูปนายบุญช่วยไปติดอยู่ที่กระจก ฉันก็ยังไม่ให้เขาดู บอกว่าโยมบุญช่วย กลับไปเถอะ อาตมาไม่ดูหรอกเดี๋ยวจะผิดใจกันเปล่า ๆ เขาก็ยืนยันว่าอยากดู ที่เขาพูดอย่างนี้เพราะไม่เชื่อว่ากระจกจะแม่น คิดว่าจะเหมือนรายของสมภารจุ่นที่มาดูเนื้อคู่แล้วไม่มีรูป ปรากฏ ฉันก็ไม่ยอมดูให้ ที่แท้ฉันรู้แล้ว ภาพนายบุญช่วยก็ยังอยู่ในกระจก เขาก็ไปตาม สมภารจุ่นให้มาช่วยพูด ฉันบอกถ้าอยากจะได้ก็ทำตามใจ เลยเอากระจกให้ดู เธอเอ๊ยเขาโกรธ ฉันเสียใหญ่ ไม่โกรธอย่างเดียว ก่นด่าหยาบ ๆ คาย ๆ บรรพบุรุษฉันทั้งข้างพ่อข้างแม่ถูกนายบุญช่วยขูดขึ้นมาด่าหมด แถมเปลี่ยนหน้าให้ฉันเสียอีก”

“เปลี่ยนยังไงครับ” พระฉวนสงสัย

“ก็เปลี่ยนจากหน้าคนเป็นหน้าอวัยวะเพศนะซี ตานี้หยาบคายมาก” ท่านยังจำถ้อยคำ หยาบคายของฝ่ายนั้นได้

“แล้วหลวงพ่อกุโรธไหมครับ”

“โกรธหน้าเขียวหน้าเหลืองเขียวละ ฉันก็เลยยกมือขึ้นประนมสพานต่อหน้าสมภาร จุ่นว่า นับแต่นี้ต่อไปจะไม่ดูให้ใครอีก แล้วฉันก็เขวี้ยงกระจกหมอดูลงแม่น้ำเจ้าพระยาไป ทั้ง ๆ ที่มีรูปนายบุญช่วยติดอยู่ นี่แหละสาเหตุที่ทำให้ฉันเลิกดู” ท่านพระครูเล่า “เขวี้ยง” ของท่าน ก็คือ “ขว้าง”

“แล้วเดี๋ยวนี้นายบุญช่วยยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ ผมอยากจะไปตะมะนัสกสองสาม ป่าฐานมาด่าครูบาอาจารย์ผม” พระบัวเหี่ยวพูดอย่างโกรธแทนผู้เป็นอาจารย์

“อย่าไปสนใจเขาเลย ฉันเองก็ไม่ได้ผูกพยาบาทฆาตพยาเวระอะไรเขาแล้ว มัน...”

“เป็นไปตามกฎแห่งกรรม” พระบัวเหี่ยวต่อให้

“ก็จริง ๆ นี่นา ตอนหลังมีคนมาบอกว่าเขาไปติดคุกอยู่หลายปีด้วยเรื่องนี้ เรื่องขโมย ทองเขมรนี่”

“ตอนที่หลวงพ่อกุโรธ หลวงพ่อกำหนด “โกรธหนอ” หรือเปล่าครับ”

“ไม่ได้กำหนด เพราะตอนนั้นยังกำหนดไม่เป็น ยังไม่ได้เรียนกรรณฐานกับหลวงพ่อกับในป่า เลยโกรธเสียไม่มีดี ถ้าเป็นฆราวาสอยู่ก็เห็นจะต้องตายกันไปข้างหนึ่ง เห็นไหม เธอเห็นอาณิสสของการบวชหรือยัง ฉันถึงได้ไม่ยอมสึกเพราะไม่ฉันคงตกรกเพราะฆ่าคนตาย”

นายบุญช่วยนี่แย่มากนะครับ เขาอุตส่าห์หนีร้อยมาพึ่งเย็น ไม่ห่าไปทำกับเขาอย่างนั้น ใจดำอำมหิตจริง ๆ”

“อย่าไปว่าเขาเลย เขาก็ชดใช้กรรมที่เขาทำแล้ว กรรมมันให้ผลทันตาเห็นจริง ๆ แหม นายบุญช่วยนี่สำคัญ มาเปลี่ยนหน้าให้ฉันได้” พูดแล้วก็หัวเราะ เรื่องที่เคยสะเทือนใจในอดีตปัจจุบันกลายเป็นเรื่องน่าขันเสียมากกว่า ช่างไม่มีอะไรคงที่คงทน ไม่มีตัวไม่มีตนให้ยึด ให้ถือแม้แต่อย่างเดียว

“ถ้าผมจะไปขอเรียนวิชากับหลวงพ่อบ้าง ท่านจะสอนให้ไหมครับ” พระบัวเหี่ยวถาม

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แล้วฉันก็ไม่รู้จะไปถามท่านได้ที่ไหน เพราะท่านเข้าเมรุไปสี่ห้าปีแล้ว” แม้จะไม่มีเชื้อสายญวนแต่ท่านก็พูด “ยวน” ได้

“แหมเสียตายจริง ๆ ไม่งั้นผมคงมีโอกาสสักไปนั่งใต้ต้นมะขามแน่เลย เรียนจากหลวงพ่อดีไหมครับ”

“เธอจะเรียนไปทำไม มันไม่มีประโยชน์สักเท่าไร ช่วยให้พ้นทุกข์ก็ไม่ได้ ฉันตั้งใจแล้วว่าจะไม่สอนให้ใคร แต่ถ้าจะเรียนวิชากรรณฐาน ฉันยินดีจะสอนให้เพราะเป็นวิชาที่จะทำให้เราพ้นทุกข์ได้ เชื่อฉันเถอะ อย่างวิชาทำเสน่ห์ก็เหมือนกัน ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรเลย”

“หลวงพ่เรียนด้วยหรือครับ”

“เรียนซี ฉันเรียนวิชาไสยศาสตร์ มาหลายวิชา แต่เดี๋ยวนี้ทั้งหมดแล้ว เหลือแต่วิชากรรณฐานวิชาเดียว ส่วนไสยศาสตร์ทั้งหมด”

“หลวงพ่คิดยังไงถึงไปเรียนวิชาทำเสน่ห์ล่ะครับ”

“อ้าว ก็อยากให้ผู้หญิงเขารักนะซีถามได้”

“แล้วเขารักไหมล่ะครับ”

“รักหรือไม่รักก็นับปีนโตไม่ไหวแล้วกัน สาว ๆ แย่งกันมาส่งปีนโตวันหนึ่งยี่สิบเก้าได้มั้ง จนไม่รู้จะฉันของใคร”

“แล้วเดี๋ยวนี้ทำไมไม่มีสักเถาเดียวล่ะครับ”

“ก็ฉันไม่ยอมสักสักที ปีนโตก็เลยค่อย ๆ หายไปที่ละเถาสองเถา เพราะคนส่งเขาไป
แต่งงานกับคนอื่น ในที่สุดก็ไม่เหลือสักเถาอย่างที่เธอนั้นแหละ แหมคนแถวนี้ไม่ไหวคบ
ไม่ได้” แล้วท่านก็หัวเราะหึหึ ไม่ทราบว่าจะทำอะไร ยิ่งเล่าคนเล่าก็ยิ่งนึกสนุกจึงเล่าต่ออีกว่า
“พวกคนเฒ่าคนแก่ก็ไม่เบา หนอย วางแผนจะจับฉันไปเป็นลูกเขย โนนบ้านฝั่งโน้น” ท่านชี้
ไปยังบ้านที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำเจ้าพระยา

“วางแผนอย่างไรครับ” คนถามสนใจ

“ก็ทำเป็นนิมนต์ไปเที่ยวบ้านนะซี จะให้ไปจับลูกสาว ไ้อ้เรารักรู้ทันว่า ถ้าไป ถูกจับ
แต่งงานแน่ ก็เลยไม่ยอมไป คนพวกนี้เจ้าเล่ห์อย่าบอกใคร กว่าฉันจะครองตัวอยู่มาจนอายุ
ห้าสิบนี้ต้องฟันฝ่าอุปสรรคมากมายเชียวละ ไม่งั้นก็ไม่รอดปากเหยี่ยวปากกามาได้หรอก”

“แล้วหลวงพ่อก็คิดจะสึกใหม่ครับนี่” คนเป็นศิษย์แกล้งถาม

“จะสึกไปทำไมกันเล่า อยู่มาจนปานนี้แล้ว” คนตอบตอบจริงจัง

“มันก็ไม่แน่นะครับ หลวงพ่อเพิ่งจะห้าสิบ สมภารจุ่มตั้งหกสิบสองยังคิดสึกเลย”

“นั่นมันสมภารจุ่ม แต่สมภารเจริญไม่เป็นอย่างนั้นแน่ รับรองได้ ถ้าจะสึกก็คงสึกเสีย
ตั้งแต่หนุ่ม ๆ แล้ว”

“ตอนหนุ่ม ๆ เขาว่าหลวงพ่อรูปหล่อมากจนต้องกินยาลดความหล่อจริงหรือเปล่าครับ
นายจ่อยเขาเป็นคนบอกผม”

“อ้อ เจ้าจ่อยเขาวាយังงั้นหรือ แล้วเธอเชื่อเขาหรือเปล่าล่ะ เชื่อหรือเปล่าหือ”

“ยังไม่เชื่อเสียเลยทีเดียวนะ ผมอยากทราบข้อเท็จจริงจากปากหลวงพ่อกับครับ”

“เธอจะรู้ไปทำไม ฉันมองไม่เห็นประโยชน์สักนิด”

“ผมอยากสึกนะครับ” พระหนุ่มสารภาพ

“เธอจะอยากไปทำไมนะบัวเฮี้ยว ถ้าอยากรับรองว่าไม่ได้สึก”

“งั้นผมไม่อยากก็ได้” พระบัวเฮี้ยวหลงกล ท่านพระครูจึงสรุปว่า “ดี ๆ ฉันขอ
อนุโมทนา การครองเพศบรรพชิตนั้นประเสริฐที่สุดแล้ว เธอจะสึกออกไปสร้างเวรสร้างกรรม
ทำไมเล่า”

“ไอ้หลวงพ่อ ก็คนที่เขาหล่อน้อยกว่าผมยังสึกนี่นา” พระหนุ่มครวญ

“แล้วที่หล่อนมากกว่าเธอที่เขาไม่สึกล่ะ อย่างน้อยก็มีฉันคนหนึ่งละ...” คนเป็นอาจารย์
ยั่วลูกศิษย์

“เรื่องของหลวงพ่อก็ไม่ใช่เรื่องของผม” คนเป็นศิษย์พูดงอน ๆ

“ทำไมเธอถึงอยากสึกน่ะบัวเฮียว”

“เรื่องของผมไม่ใช่เรื่องของหลวงพ่อก็เห็นคนเป็นศิษย์งอน อาจารย์จึงพูดเป็นงานเป็นการว่า

“เชื่อฉันเถอะบัวเฮียว อย่าหาบ่วงมารัดคอเลย ชีวิตแต่งงานนั้นมีแต่ทุกข์”

“ก็หลวงพ่อก็ไม่เคยแต่งงาน แล้วหลวงพ่อก็รู้ได้ใจว่ามันทุกข์” คนเป็นศิษย์ย้อน

“ก็เธอไม่ใช่ฉัน แล้วเธอก็รู้ได้ใจว่าฉันไม่รู้” คนเป็นอาจารย์โต้กลับ

“ผมยอมแพ้มันไม่เกี่ยวกับหลวงพ่อกแล้ว เถียงไปก็ไร้ประโยชน์” พระบัวเฮียวยอมแพ้อวดือ ๆ

“มันไม่ใช่เรื่องแพ้อะไรหรอกบัวเฮียว เรามาพูดเรื่องจริงกันดีกว่า ขอให้เชื่อฉันสักครั้ง ว่าชีวิตการครองเรือนนั้นมันทุกข์ จริงอยู่ถึงฉันจะยังไม่เคยมีครอบครัว แต่มันก็เฉพาะชาตินี้เท่านั้น ชาติที่แล้วฉันก็มีก็อย่างที่เคยเล่าให้เธอฟังนั่นแหละ เธอเดินอยู่บนเส้นทางอันประเสริฐแล้ว จะมาเปลี่ยนเสียทำไมกัน” คำพูดของพระอุปัชฌาย์ทำให้พระบัวเฮียวได้คิดจริงจัง หมู่นี้ท่านครุ่นคิดถึงแต่เรื่องลาสิกขา ทั้งที่ตั้งใจไว้แต่ต้นแล้วว่า จะครองเพศสมณะไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ แต่เหตุใหนจิตใจจึงมาปรวนแปรเปลี่ยนแปลงไปได้ถึงปานนี้

ความสงสัยประดังขึ้นมาอีก คราวนี้เป็นความสงสัยในตัวเอง จึงเรียนถามท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อกับ หมู่นี้ไม่รู้เป็นอะไรผมถึงได้คิดแต่เรื่องสึกออกไปมีครอบครัว อยากพบเนื้อคู่ อยากแต่งงาน เจ้าความรู้สึกอันนี้มันคอยรบกวนผมอยู่เรื่อย มันเป็นเพราะอะไรครับ”

“มันเป็นไปตามเหตุปัจจัยนะสิ เธอรู้ไม่ใช่หรือ ว่าเวลาที่เธอกำลังทำอะไรอยู่ เธอกำลังปฏิบัติกรรมฐานซึ่งถือเป็นการทำความดีขั้นสูงสุด เพราะการฝึกอบรมจิตนั้นเป็นยอดของการทำความดี เมื่อทำความดีก็ต้องมีมารมาผจญ มารที่เธอกำลังผจญอยู่ขณะนี้คือ นีวรณ”

“นีวรณที่หมายถึงสิ่งที่มาทักกันขัดขวางไม่ให้เราทำความดีใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ฉะนั้นเธอจะต้องมีความเพียร มีจิตใจที่เข้มแข็งฟันฝ่าอุปสรรคนี้ให้ได้ เพื่อบรรลุความดีสูงสุด อันเป็นจุดหมายที่แท้จริงของชีวิต การที่เธอคิดแต่จะสึกออกไปแต่งงาน ก็เพราะอำนาจของกามฉันทนีวรณ ยัง ยังมีอีกที่เธอจะต้องผจญ ยังมีพยาบาทนีวรณ ถิ่น

มีทศนิวรรณ์ และอุทธีจกุกุกุจนิวรรณ์ อีกสามตัว นี่เธอยังเจอแค่สองตัวเท่านั้น และถ้าเธอเอาชนะเจ้าสองตัวนี้ไม่ได้ ก็ไม่ต้องไปพูดถึงอีกสามตัวที่เหลือ”

หลวงพ่อกับ ทำไมเจ้านิวรรณ์มันถึงได้มารบกวนเฉพาะตอนที่เราปฏิบัติธรรมล่ะครับ แล้วเวลาที่เราไม่ปฏิบัติมันพากันไปอยู่เสียที่ไหน” ถามอย่างขบขัน

“มันก็แอบเฝ้าอยู่ในจิตของเรานั่นแหละ เมื่อไหร่ที่เรายังไม่ได้ทำความดี มันก็นอนสบายเฉยอยู่ ต่อเมื่อเราทำความดี มันแหละมันถึงจะลุกขึ้นมาอาละวาด เพราะฉะนั้นเราจะต้องไล่มันออกไปจากจิตให้หมดสิ้น”

“อย่างที่หลวงพ่อบอกเสมอ ๆ ว่า **“มารไม่มีบารมีไม่เกิด”** ใช่ไหมครับ

“ก็คงนั่นมัง พระบัวเหี่ยวรู้สึกว่จิตใจปลอดโปร่งขึ้น หากก็ยังมีสงสัยอยู่อีกนิดหนึ่ง จึงเรียนถามท่านพระครูว่

“หลวงพ่อกับ แล้วยาลดความหล่อเน่มันมีจริง ๆ หรือเปล่าครับ”

“ถ้ามีจริงเธอจะทำไม”

“ผมจะขอไปกินบ้างนะครับ **พระอุปัชฌาย์ได้ยินดั่งนั้นจึงพิริจพิจารณาคนเป็นศิษย์อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้วพูดว่**

“หน้าตาอย่างนี้ไม่ต้องพึ่งยาลดความหล่อ ไม่ต้องพึ่ง”

“โอ้หลวงพ่ มาแบบนายจ่อยอีกคนหนึ่งแล้ว” พระบัวเหี่ยวโวยวาย แล้วจึงชี้แจงอย่างน้อยยกน้อยใจในโศควาสนว่

“ผมไม่ได้หมายความว่ายังงั้น คือไหน ๆ ผมก็ไม่มีโอกาสได้แต่งงานเหมือนชาวบ้านเขา ก็ทำให้มันสุดเหวี่ยงไปเลย จะได้ปลงได้ว่า เพราะตัวเองชี้เหวี่ยงถึงไม่มีผู้หญิงมาแต่งงานด้วย เจ้ากามฉันทนิวรรณ์มันจะได้ล่ำทำพกลับไป ไม่มารบกวนผมอีก”

“ไม่ต้องใช้ยาลดความหล่อไปไล่ให้มันยุ่งยากหรอก ถ้าเธอมีสติรู้เท่าทันมันตลอดเวลา มันก็ครอบงำเธอไม่ได้ เราต้องใช้ปัจจัยภายใน ไม่ใช่ปัจจัยภายนอก” ท่านพระครูทั้งแนะแนวและแนะนำ

“ครับ ถึงตอนนี้ผมเข้าใจแจ่มแจ้งแดงแจ๋เลยครับ ผมจะกลับไปสู้กับมันเดี๋ยวนี กราบขอบพระคุณหลวงพ่เป็นอย่างสูง ที่กรุณาชี้ทางสว่างให้ผม” ท่านกัมมลงกราบอาจารย์สามครั้งแล้วลุกออกมา ความอึดอัดขัดข้องพลันมลายไป มีความปลาบปลื้มโปร่งใจเข้ามาแทนที่..

มีต่อ.....๑๙